

MAGAZÍN PRÁVA

1. Když se negativní emoce dostanou do krku, je zle

25.05.2024 Magazín Práva - Kristýna Skalníková

strana: 14

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadla; moravskoslezského; Národního; Ostravě

OPERNÍ PĚVKYNĚ KATEŘINA KNĚŽÍKOVÁ

Když to nezkusíš, nikdy to nezjistíš. Tak zní heslo, kterého se, byť opatrně, drží sopranistka a letitá členka Opery Národního divadla Kateřina Kněžíková (41). V životním krédu se znovu utvrdila, když se rozhodla přijmout titulní roli v koncertním provedení opery Libuše, jímž 28. a 30. května vrcholí Pražské jaro.

"Jsem si vědoma, že nejsem typická Libuše," předesílá Kateřina Kněžíková, když se rozpovídá o stěžejním bodu programu 79. ročníku hudebního festivalu Pražské jaro, které letos obrací pozornost právě k tvorbě Bedřicha Smetany. Na jaře jsme si připomněli hned dvojité jubileum tohoto velikána. Před dvěma staletími se 2. března narodil, 12. května před sto čtyřiceti lety zemřel. Opera o bájně kněžně, jež prorokovala Praze slávu, patří mezi skladatelovy méně uváděné počiny - na rozdíl třeba od Prodané nevěsty. Nejen proto cítí Kateřina velkou čest a závazek moci ji zpívat. Bez váhání její koncertní verzi označuje za zlatý hřeb svého dosavadního repertoáru.

"Nikdy jsem nezpívala nic tolik závažného, a to nejen po umělecké stránce, ale i v historickém kontextu. Sám Smetana si přál, aby se Libuše tak často nehrála, čímž se stává mimořádnou," zdůrazňuje.

Na dvojitý výkon s odstupem čtyřiceti osmi hodin se svědomitě připravuje minimálně rok, v posledních měsících každodenně.

"Naučit se roli pro mě neznamená jen zvládnout noty, takzvaně splnit ty kuličky. To pro mě nikdy není dost. Představuje to obrovskou škálu procesů, jimiž musím projít, abych mohla říct: umím ji," poznamenává. Když nabídku ještě před covidem během účinkování na Smetanově Litomyšli obdržela, spíše se jí rozpačitě usmála. Nevěřila, že by návrh mohl být míněn vážně, a navíc si nebyla jistá, že její hlas do Libuše dozraje.

Odžitý i naučený klid

Ačkoli tímto projektem vchází mimo škatulku svého hlasového oboru, nakonec svolila. Přemohla ji zvědavost, sílící pocit těšení, a především bezmezná důvěra k dirigentovi Jakubovi Hrušovi, s nímž se po četných diskusích shodli na vizi ztvárnění náročné úlohy. Libuše je žena, která nedělá rozruchy ve společnosti, naopak ji stmeluje. "Působí na mě velice klidným dojmem. I když se dostane do situací, které jí nejsou po chuti, vždy se je snaží vyřešit bez hysterických scén. Nechci znít jako feministka, ale kdyby se tato opera hrála častěji, dočkali bychom se podle mě více emancipačního pojetí," uvažuje Kateřina.

Do rozvážné povahy Krokový dcery musela sama dojít velkým tréninkem i věkem. Podle jejích slov tak jde o odžitý a zároveň naučený klid. "Když jsem byla mladší, byla jsem hodně energická. To jsem sice pořád, dokážu však už druhým plně naslouchat," míní. Vybavuje si, jak s ní její první korepetitor a kouč nemíval velkou trpělivost, když mu skákala do řeči, neustále si brala slovo a zbytečně argumentovala. Zlovyku se v pracovním prostředí zbavila, v soukromém životě ale prý i teď dokáže vylétnout jako příslušný čertík z krabičky. "Doma jsem o dost výbušnější než v hudební sféře, kde jsem nesmírně organizovaná," dušuje se.

Při studování role se ale naprosto oddává spontánně přicházejícím pocitům, rozčiluje se i pláče. Jakmile se ocitne na jevišti, musí naopak emoce řídit. "Tam mě nesmí přehltnout. Kdyby se dostaly do krku, je zle. Být rozhozená a nechat zvítězit vnitřní stres vám nikdy nepomůže, a už vůbec ne v dramatických pasážích/* prohlašuje.

Jako pingpongový míček

Koncertní provedení oper jsou na poli vážné hudby dlouhodobým trendem. Vyhovují také Kateřině, jelikož se v nich může zcela odevzdat hudební složce a přinést vlastní pohled na věc i z psychologického hlediska. "Je to obrovská svoboda. Režie mě někdy svazují, proto v poslední době častěji vystupuji na recitálech nebo různých písňových večerech, na kterých si takzvaně mohu dělat, co chci," objasňuje.

Ve kterých představeních se cítí nesvobodná, nechce prozradit - v těchto angažmá totiž stále pokračuje. "Operní pěvci jsou jako pingpongový míček, není to snadná pozice. V takové režii musíte najít způsob, jak rozdílnou vizi přijmout a fungovat v ní, i když s nějakou myšlenkou nebo podnětem režiséra nesouzníte," dodává.

Vysloveně opačně, tedy výborně, se před pěti lety cítila jako Julietta ve stejnojmenné opeře Bohuslava Martinů na prknech **Národního divadla moravskoslezského** v **Ostravě** anebo jako Janáčková Káťa Kabanová ve starobylém anglickém operním domě Glyndebourne, kde hostovala v pandemickém roce 2021.

Bála jsem se, že když přestanu zpívat, zhroutí se mi svět. Teď vím, že užitečná muzika byt i jinak

Čistá procházka růžovým sadem to tenkrát nebyla, panovaly přísné hygienické podmínky. "Pro zajímavost: v Glyndebourne byl během zkoušek přítomný člověk, který nosil dvoumetrovou tyč, a kdykoli jsme se k sobě přiblížili, strčil ji mezi nás. Takovýto šestitýdenní dril nás neskutečně vycepoval. Všichni jsme pak přesně věděli, kolik jsou dva metry," vypráví.

Při vyjmenovávání oblíbených vystoupení dělá Kateřina významné pauzy. "Vidíte, jak dlouze musím přemýšlet? Skvělé inscenace vás vždycky stojí strašně moc času. Ale když víte, že vás někdo dobře vede, tak tomu ten čas obětujete, aniž byste měli dojem, že přinášíte obět," podotýká.

Adrenalin zaběhnutých rolí

V tomto smyslu vyzdvihuje i momentální roli Rusalky, kterou od letošního března ztělesňuje ve zlaté kapliče pod taktovkou režisérského tandemu SKUTR. Duo Martin Kukučka a Lukáš Trpišovský, jež už rok a půl stojí v čele Činohry Národního divadla, proslulo neotřelým, svěžejším pojetím zavedených klasik, jako jsou Kytice nebo Don Giovanni.

U Dvořákovy romantické opery pracují s minimalistickou výpravou, jejíž nepřítomnou okázalost nahrazuje symbolika. "Udělalí jsme kompromis, řekněme," doplňuje Kateřina. "Pro mě Rusalka není pohádka ani zbla. Libretista Jaroslav Kvapil ani Dvořák to tak podle mě nezamyšleli, vždyť vycházeli z Andersenovy Malé mořské víly. Pohádky většinou mají dobré konce, a tato úplně dobře nekončí," připomíná.

Zrovna Rusalka se řadí mezi role, do nichž v průběhu let opakovaně vklouzává zpátky. Přestože má za sebou oficiálně sedmnáctou sezónu v Národním divadle, k níž připočítává ještě dva předchozí roky na volné noze, s radostí stále říká ano i na debuty. "Když jsem byla mladší, vskakovat do zaběhnutých úloh mi přinášelo adrenalin. Vyhledávala jsem to dobrodružství. Dnes pro mě znamenají příšerný stres," říká.

Čím je starší, vnímá větší zodpovědnost vůči sobě, hudbě a obecenstvu. Co Kateřinu naopak nechává docela chladnou, jsou názory divadelních kritiků. "Vím, že v recenzích vypíchnou jen negativní věci - pozitivní obvykle nikoho moc nezajímají. Dobra je přítom na světě tak strašně málo a mělo by se o něm psát. Samozřejmě že se občas něco nepovede. Proto tomu taky říkáme živé umění.

Podstatné je psát kritiku takovým způsobem, aby si i z negativního postřehu mohl umělec něco vzít. Takových kritiků je bohužel jako šafránu," posteskuje si.

Kateřina si kdysi vedla telefonní seznam rolí, které by v tom kterém období chtěla zpívat. Soupis časem dost prořídil, ačkoli koncertních úloh na rozdíl od těch divadelních je pořád hodně.

"Musím si nalít čistého vína. V souvislosti s mou osobou se píše, že jsem teď na zenitu pěvecké cesty, zároveň si uvědomuji, že tento stav nebude trvat věčně," pochybuje, že by zpívala ještě příštích sedmáct let. "Budu na sebe hodná, víc než počet na prstech obou rukou to nebude. Dávám si deset, maximálně jedenáct let," žertuje po vzoru Jiřího Kodeta v Pelíškách.

Pod křídly Londýna

Až ji v budoucnu potká menopauza a s spojené hlasové změny, má už vymyšlený plán B. "Dřív jsem se bála, že když přestanu zpívat, zhrouť se mi svět. Teď vím, že užitečná sobě i společnosti můžu být i jinak - pedagogickou činností. Na konzervatoři mi přitom tento směr připadal pod úroveň," přiznává s tím, že dnes na něj nazírá s respektem. "Utvořit spolu s dalším člověkem pěvecký nástroj je nesmírně těžké," upřesňuje.

Na odchod do pěvecké penze to ale u Kateřiny zatím moc nevypadá. Nedávno ji vedle dosavadní české agentury Camerata začali zastupovat také londýnští IMG Artists. Spolupráce s britskými agenty bude vyžadovat více cestování a větší časovou investici do jejího povolání.

S manželem, basbarytonistou Adamem Plachetkou vychovávají dvě malé dcery. Otázka skloubení jejich logisticky náročného zaměstnání a rodinného života u nich doma přišla na přetřes už v době, kdy ještě aktuální nebyla.

"V hlavě se nám tehdy rodily konspirační teorie, jak to bude šílené, že to nezvládneme a holky budou akorát nešťastné," vzpomíná Kateřina.

Katastrofický scénář se ale naštěstí nikdy nevyplnil. Osud tomu chtěl, že příležitosti v zahraničí se v minulosti více hrnuly partnerovi. V posledních letech však Kateřina vystupuje v zahraničí čím dál častěji. Před pár měsíci debutovala v Japonsku.

Empatické dcery

Světové nabídky se jí rozjely po zmíněném účinkování v Glyndebourne před třemi lety. V témže roce navíc vydala první sólové album Phydilé, za něž předloni získala prestižní ocenění britského měsíčníku BBC Music Magazine. "Mé jméno se i díky této nahrávce dostalo do oběhu a začalo se skloňovat v evropských měřítkách. Sopránu je však hodně a své místo si musíte vyboxovat a odpracovat," připouští.

Děti Kateřinu v dobrém smyslu načas uzemnila a daly jí normálnost každodenního chodu. "Nemáme zcela běžné povolání, to je pravda, ale výjimečné povolání to není. Zkrátka svou práci děláme v jiném časovém slotu a za jiných podmínek," popisuje a pochvaluje si, že s Adamem si vzájemně vycházejí vstříc.

I tak samozřejmě přicházejí dny, kdy je Kateřina unavená, zdrcená, nebo se jí prostě nedaří. Dcery se prý naučily odhadnout situaci a vytušit, zda maminka potřebuje obejmout, anebo jí raději mají jít z cesty.

"Čerpám od nich velkou energii. A také z hrabání v hlíně," vypichuje fakt, že namísto do módních butiků si občasnou špatnou náladu jezdí spravit do zahradnických center, kde za rostliny dokáže utratit závratné částky.

"Vyhovuje mi, že u zahradničení vidíte výsledek hned, ne až za několik měsíců nebo let. Při své profesi musím být holt trpělivá," povzdechne si Kateřina Kněžíková, která se po štaci na Pražském jaru plně vrhne na přípravu rolí v Janáčkových operách Jenůfa a Liška Bystrouška, jež ji ještě letos čekají.

Víte, že... Narodila se 7. července 1982 v Bohumíně. Absolvovala Pražskou konzervatoř a magisterské studium na HAMU. Na prknech

Národního divadla debutovala v roce 2005 v opeře Don Giovanni, od následujícího roku je jeho stálou členkou. V minulosti vystupovala ve významných operních domech, jakými jsou Královská opera ve Versailles, Královské divadlo La Monnaie v Bruselu nebo ní anglický Glyndebourne, kam se příští rok vrací s Kátou Kabanovou. Za operního pěvce Adama Plachetku se provdala v roce 2012, společně vychovávají desetiletou dceru Adélu a pětiletou Barboru.

Doma bývám o dost výbušnější než v hudební sféře, kde jsem naopak nesmírně organizovaná

Kristýna Skalníková, kristyna.skalnikova@pravo.cz

Foto Pavel Hejný

Coby Rusalka pod taktovkou režijního dua SKUTR v Národním divadle (třetí zleva).

S manželem Adamem Plachetkou mají stejnou profesi, a tak si v domácnosti vycházejí vstříc.

Foto: PRAVO – Petr Hornák

Operní pěvkyně KATEŘINA KNĚŽÍKOVÁ

Když se negativní emoce dostanou do krku, je zle

Když to nezkusíš, nikdy to nezjistíš. Tak zní heslo, kterého se, byť opatrně, drží sopranistka a letitá členka Opery Národního divadla Kateřina Kněžíková (41). V životním krédu se znovu utvrdila, když se rozhodla přijmout titulní roli v koncertním provedení opery *Libuše*, jímž 28. a 30. května vrcholí Pražské jaro.

Kristýna Skalníková

„Jsem si vědoma, že nejsem typická *Libuše*.“ předesílá Kateřina Kněžíková, když se rozpovídá o stěžejním bodu programu 79. ročníku hudebního festivalu Pražské jaro, které letos obrací pozornost právě k tvorbě Bedřicha Smetany. Na jaře jsme si připomněli hned dvojité jubileum tohoto velikána. Před dvěma staletími se 2. března narodil, 12. května před sto čtyřiceti lety zemřel.

Opera o bájně kněžně, jež prorokovala Praze slávu, patří mezi skladatelovy méně

uváděné počiny – na rozdíl třeba od *Prodané nevěsty*. Nejen proto cítí Kateřina velkou čest a závazek moci jí zpívat. Bez váhání její koncertní verzi označuje za zlatý hřeb svého dosavadního repertoáru.

„Nikdy jsem nezpívala nic tolik závažného, a to nejen po umělecké stránce, ale i v historickém kontextu. Sám Smetana si přál, aby se *Libuše* tak často nehrála, čímž se stává mimořádnou.“ zdůrazňuje.

Na dvojité výkon s odstupem čtyřiceti

osmi hodin se svědomitě připravuje minimálně rok, v posledních měsících každodenně. „Naučit se roli pro mě neznámá jen zvládnout noty, takzvaně splnit ty kulinky. To pro mě nikdy není dost. Představuje to obrovskou škálu procesů, jimiž musím projít, abych mohla říct: umím ji,“ poznamenává.

Když nabídku ještě před covidem během účinkování na Smetanově Litomyšlské obdržela, spíše se jí rozpačitě usmála. Nevěřila, že

14

by návrh mohl být méně vážně, a navíc si nebyla jistá. Že její hlas do *Libuše* dozraje.

Odřítý i naučený klid

pětiletý cítila jako Julietta ve stejnojmenné opeře Bohuslava Martinů na prknech Národního divadla moravskoslezského v Ostravě anebo jako Janáčková Káťa Kabanová ve staroby-

čas obětujete, aniž byste měli dojem, že přinášíte oběť,“ podotýká.

Adrenalin zaběhnutých rolí

Ačkoli tímto projektem vchází mimo škálu svého hlasového oboru, nakonec svolila. Přemohla ji zvědavost, sílíci pocit těšení, a především bezmezná důvěra k dirigentovi Jakubovi Mrůšovi, s nímž se po četných diskusích shodli na vizi ztvárnění náročné úlohy.

Libuše je žena, která nedělá rozruchy ve společnosti, naopak jí smeluje. „Působí na mě velice klidným dojmem. I když se dostane do situací, které jí nejsou po chuti, vždy se je snaží vyřešit bez hysterických scén. Nechci znít jako feministka, ale kdyby se tato opera hrála častěji, dočkali bychom se podle mě více emancipačního pojetí,“ uvažuje Kateřina.

Do rozvázného povahy Krokovy dcery musela sama dojít velkým tréninkem i věkem. Podle jejích slov tak jde o odžitý a zároveň naučený klid. „Když jsem byla mladší, byla jsem hodně energická. To jsem sice pořád, dokážu však už druhým plně naslouchat,“ míní.

Vybavuje si, jak s ní její první korepitor a kouč nemával velkou trpělivost, když mu skákala do řeči, neustále si brala slovo a zbytečně argumentovala. Zlovyku se v pracovním prostředí zbavila, v soukromém životě ale prý i teď dokáže vyletět jako příslovečný čertík z krabičky. „Doma jsem o dost výbušnější než v hudební sféře, kde jsem nesmírně organizovaná,“ dušuje se.

Při studování role se ale naprosto oddává spontánně přicházejícím pocitům, rozčiluje se i pláče. Jakmile se ocitne na jevišti, musí naopak emoce fídit. „Tam mě nesmí přehlít. Kdyby se dostaly do krku, je zle. Být rozhozená a nechat zvítězit vnitřní stres vám nikdy nepomůže, a už vůbec ne v dramatických pasážích,“ prohlašuje.

Jako pingpongový míček

Koncertní provedení oper jsou na poli vážné hudby dlouhodobým trendem. Vyhovují také Kateřině, jelikož se v nich může zcela odevzdat hudební složce a přinést vlastní pohled na věc i z psychologického hlediska. „Je to obrovská svoboda. Režie mě někdy svazují, proto v poslední době častěji vystupuji na recitálech nebo různých písňových večerech, na kterých si takzvaně mohu dělat, co chci,“ objasňuje.

Ve kterých představeních se cítí nesvobodná, nechce prozradit – v těchto angažmá totiž stále pokračuje. „Operní pěvci jsou jako pingpongový míček, není to snadná pozice. V takové roli musíte najít způsob, jak rozdílnou vizi přijmout a fungovat v ní, i když s nějakou myšlenkou nebo podnětem režiséra nesouzníte,“ dodává.

Vysloveně opačně, tedy výborně, se před

lém anglickém operním domě Glyndebourne, kde hostovala v pandemickém roce 2021.

Bála jsem se, že když přestanu zpívat, zhroutí se mi svět. Teď vím, že užitečná můžu být i jinak

Čistá procházka růžovým sadem to tenkrát nebyla, panovaly přísné hygienické podmínky. „Pro zajímavost: v Glyndebourne byl během zkoušek přítomný člověk, který nosil dvoumetrovou tyč, a kdykoli jsme se k sobě přiblížili, strčil ji mezi nás. Takovýto šestidenní dril nás neskutečně vycepoval. Všichni jsme pak přesně věděli, kolik jsou dva metry,“ vypráví.

Při vyjmenovávání oblíbených vystoupení dělá Kateřina významné pauzy. „Vidíte, jak dlouze musím přemýšlet? Skvělé inscenace vás vždycky stojí strašně moc času. Ale když víte, že vás někdo dobře vede, tak tomu ten

V tomto smyslu vyzdvihuje i momentální roli Rusalky, kterou od letošního března ztělesňuje ve zlaté kapličce pod taktovkou režisérského tandemu SKUTR. Duo Martin Kučůčka a Lukáš Trpišovský, jež už rok a půl stojí v čele Činohry Národního divadla, proslulo neotřelým, svěžejším pojetím zavedených klasik, jako jsou Kytice nebo Don Giovanni.

U Dvořákovy romantické opery pracují s minimalistickou výpravou, jejíž nepřítomnou okázalost nahrazuje symbolika. „Udělal jsem kompromis, řekněme,“ doplňuje Kateřina. „Pro mě Rusalka není pohádka ani zbla. Libretista Jaroslav Kvapil ani Dvořák to tak podle mě nezamýšleli, vždyť vycházeli z Andersenovy Malé mořské víly. Pohádky větší mají dobré konce, a tato úplně dobře nekončí,“ připomíná.

Zrovna Rusalka se řadí mezi role, do nichž v průběhu let opakovaně vklouzává zpátky. Přestože má za sebou oficiálně sedmnáctou sezónu v Národním divadle, k níž připočítává ještě dva předešlé roky na volné noze, s ra-

Coby Rusalka pod taktovkou režijního dua SKUTR v Národním divadle (třetí zleva).

Foto Pavel Hejny

skloubení jejich logisticky náročného zaměstnání a rodinného života u nich doma přišla na přetřes už v době, kdy ještě aktuální nebyla.

„V hlavě se nám tehdy rodily konspirační teorie, jak to bude šlené, že to nezvládneme a holky budou akorát nešťastné,“ vzpomíná Kateřina.

Katastrofický scénář se ale naštěstí nikdy nevyplnil. Osud tomu chtěl, že příležitosti v zahraničí se v minulosti více hruly partnerovi. V posledních letech však Kateřina vystupuje v zahraničí čím dál častěji. Před pár měsíci debutovala v Japonsku.

Empatické dcery

Foto: archiv Fotostraha, Divokova Praha

S manželem Adamem Plachetkou mají stejnou profesi, a tak si v domácnosti vycházejí vstřícně.

dostí stále říká ano i na debuty. „Když jsem byla mladší, vsakovat do zaběhnutých úloh mi přinášelo adrenalin. Vyhledávala jsem to dobrodružství. Dnes pro mě znamenají přišerý stres,“ říká.

Čím je starší, vnímá větší zodpovědnost vůči sobě, hudbě a obecně. Co Kateřinu naopak nechává docela chladnou, jsou názory divadelních kritiků. „Vím, že v recenzích vypíchnou jen negativní věci – pozitivní obvykle nikoho moc nezajímají. Dobra je přitom na světě tak strašně málo a mělo by se o něm psát. Samozřejmě že se občas něco nepovede. Proto tomu taky říkáme živé umění. Podstatné je psát kritiku takovým způsobem, aby si i z negativního postřehu mohl umělec něco vzít. Takových kritiků je bohužel jako šafránu,“ posteskuje si.

Kateřina si kdysi vedla telefonní seznam rolí, které by v tom kterém období chtěla zpívat. Soupis časem dost prořídil, ačkoli koncertních úloh na rozdíl od těch divadelních je pořád hodně.

„Musím si nalít čistého vína. V souvislosti s mou osobou se píše, že jsem teď na zenitu pěvecké cesty, zároveň si uvědomuji, že tento stav nebude trvat věčně,“ pochybuje, že by zpívala ještě příštích sedmáct let. „Budu na sebe hodná, víc než počet na prstech obou rukou to nebude. Dávám si deset, maximálně jedenáct let,“ žertuje po vzoru Jiřího Kodeta v Pelíškách.

Pod křídly Londýna

Až ji v budoucnu potká menopauza a s ní spojené hlasové změny, má už vymyšlený plán B. „Dřív jsem se bála, že když přestanu

zpívat, zhroutí se mi svět. Teď vím, že užitečná sobě i společnosti můžu být i jinak – pedagogickou činností. Na konzervatoři mi přitom tento směr připadal pod úroveň,“ přiznává s tím, že dnes na něj nazírá s respektem. „Utvořit spolu s dalším člověkem pěvecký nástroj je nesmírně těžké,“ upřesňuje.

Doma bývám o dost výbušnější než v hudební sféře, kde jsem naopak nesmírně organizovaná

Na odchod do pěvecké penze to ale u Kateřiny zatím moc nevypadá. Nedávno ji vedle dosavadní české agentury Camerata začali zastupovat také londýnští IMG Artists. Spolupráce s britskými agenty bude vyžadovat více cestování a větší časovou investici do jejího povolání.

S manželem, basbarytonistou Adamem Plachetkou vychovávají dvě malé dcery. Otázka

Víte, že...

- Narodila se 7. července 1982 v Bohumíně. Absolvovala Pražskou konzervatoř a magisterské studium na HAMU.
- Na prknech Národního divadla debutovala v roce 2005 v opěře Don Giovanni, od následujícího roku je jeho stálou členkou.
- V minulosti vystupovala ve významných operních domech, jakými jsou Královská opera ve Versailles, Královské divadlo La Monnaie v Bruselu nebo anglický Glyndebourne, kam se příští rok vrací s Káfou Kabanovou.
- Za operního pěvce Adama Plachetku se provdala v roce 2012, společně vychovávají desetiletou dceru Adélu a pětiletou Barboru.

Světové nabídky se jí rozjely po zmíněném účinkování v Glyndebourne před třemi lety. V témže roce navíc vydala první sólové album Phydilé, za něž předloni získala prestižní ocenění britského měsíčníku BBC Music Magazine. „Mé jméno se i díky této nahrávce dostalo do oběhu a začalo se skloňovat v evropských měřítkách. Sopránu je však hodně a své místo si musíte vyboxovat a odpracovat,“ připouští.

Děti Kateřinu v dobrém smyslu načas uzemnila a daly jí normálnost každodenního chodu. „Nemáme zcela běžné povolání, to je pravda, ale výjimečné povolání to není. Zkrátka svou práci děláme v jiném časovém slotu a za jiných podmínek,“ popisuje a pochvaluje si, že s Adamem si vzájemně vycházejí vstřícně.

I tak samozřejmě přicházejí dny, kdy je Kateřina unavená, zdrcená, nebo se jí prostě nedaří. Dcery se prý naučily odhadnout situaci a vytyšit, zda maminka potřebuje obejmout, anebo jí raději mají jít z cesty.

„Čerpám od nich velkou energii. A také z hrabání v hlíně,“ vypichuje fakt, že namísto do módních butiků si občasnou špatnou náladu jezdí spravit do zahradnických center, kde za rostliny dokáže utratit závažné částky.

„Vyhovuje mi, že u zahradničení vidíte výsledek hned, ne až za několik měsíců nebo let. Při své profesi musím být holt trpělivá,“ povzdechne si Kateřina Kněžízková, která se po štaci na Pražském jaru plně vrhne na přípravu rolí v Janáčkových operách Jenůfa a Liška Bystrouška, jež ji ještě letos čekají. ■

kristyna.skalknikova@pravo.cz